

Snehulienka

Podľa rozprávky Jacoba a Wilhelma Grimmovcov

Kde bolo, tam bolo, žila kráľovná, ktorá túžila po dieťati. Raz v zime sedela pri otvorenom okne z ebenového dreva a vyšivala. Ako ťahala ihlu, zahľadela sa na poletujúce snehové vločky. Vtom sa pichla do prsta a tri kvapky krvi padli do snehu. Kráľovná si vzdychla:

„Keby som mala dieťaťko s pokožkou bielou ako sneh, s perami červenými ako krv a s vlasmi čiernymi ako ebenové drevo.“

Jej pranie sa splnilo. Onedlho priviedla na svet nádherné dievčatko, ešte krajšie, ako si vysnívala. Nazvali ho Snehulienka. Bohužiaľ, kráľovná na druhý deň zomrela. Keď dievčatko dovŕšilo rok, kráľ sa oženil s inou ženou, krásnou, ale pyšnou, zlou a márnivou. Mala čarovné zrkadlo, ktorého sa často pýtala:

„Zrkadlo, zrkadielko, povedz že mi, ktorá žena je najkrajšia na zemi?“

Zrkadlo zakaždým odpovedalo:

„Na celej zemi, moja kráľovná, nikto sa vám krásou nevyrovná.“

Roky plynuli a princezná Snehulienka rástla do krásy. Po čase sa kráľovná opäť spýtala svojho čarovného zrkadla, kto je najkrajší. Tentoraz jej však odpovedalo:

„Krásna ste, kráľovná, moja pani, no Snehulienka je tisíckrát krajšia ako vy.“

Kráľovnej sa zmocnil strašný hnev. Jej krik sa rozliehal medzi múrmi zámku ako burácanie hromu.

Pri pohľade na Snehulienku nenávisť kráľovnej vzrastala zo dňa na deň. Závistlivá macocha nemohla ani len vidieť, ako sa princezná prechádza v zámockom parku a šťastne si pospevuje. Dala teda zavolať poľovníka a riekla mu:

„Odveď Snehulienku ďaleko do lesa a zabi ju!“

Poľovník poslúchol a zaviedol Snehulienku do lesa. No keď vytiahol dýku, aby jej prepichol nevinné srdce, princezná sa rozplakala a prosila ho:

„Nechaj ma žiť! Odídem do hlbokého lesa a v zámku ma už nikto nikdy neuvidí!“

Poľovník sa nad ňou zľutoval a umožnil jej, aby sa zachránila. Snehulienka sa ocitla sama uprostred lesa. Pustila sa do behu pomedzi husté konáre a pichľavé trnie. Divé zvieratá poskakovali okolo nej, ale žiadne z nich jej neublížilo. Utekala až do večera, pokiaľ ju nohy vládali niešť. Lapajúc po dychu, zrazu sa ocitla pred akousi chalúpkou a vstúpila do nej, aby si odpočinula. Všetko tam bolo malé, milé a čistučké. Zbadala maličký stolík prikrytý bielym obrusom, na ňom sedem maličkých tanierikov, sedem maličkých lyžičiek, sedem maličkých vidličiek a nožíkov, ako aj sedem maličkých pohárikov. Pri stene stálo sedem maličkých postelí, zoradených vedľa seba a prikrytých bielymi perinkami. Snehulienka bola taká hladná a smädná, že si zobrala po kúsku jedla z tanierikov a vypila po hlte vody z pohárikov. Unavená ľahla si do jednej postielky a čoskoro zaspala.

Keď nastala noc, obyvatelia chalúčky sa vrátili domov. Boli to siedmi trpaslíci, ktorí pracovali v hore v bani.

Rozsvietili svojich sedem maličkých lampášikov, a keď ich svetlo osvetlilo miestnosť, zbadali, že v ich domčeku niekto bol.

